

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 682/2023
30.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Раде Митровић, адвокат из ..., против тужене Општине Власотинце, чији је законски заступник Општинско правобранилаштво Власотинце, ради поништаја уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2779/2022 од 14.09.2022. године, у седници одржаној 30.01.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2779/2022 од 14.09.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2779/2022 од 14.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу – Судске јединице у Власотинцу П1 32/2021 од 17.01.2022. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконит уговор о раду 01 број ... од ...2020. године, закључен између тужиоца у својству намештеника и тужене у својству послодавца и обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 52.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/2011...10/2023) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженом засновао радни однос на неодређено време у току 2008. године са трећим степеном стручне спреме, а током свог радног ангажовања распоређиван је на различите послове и радне задатке, сагласно решењима о распоређивању. Након ступања на снагу Закона о запосленима у АП и јединицама локалне самоуправе, тужена је са тужиоцем закључила уговор о раду дана 28.12.2016. године и разврстала је тужиоца у намештенике. Након усвајања Одлуке у општинској управи Општине Власотинце од 25.09.2020. године и објављивања исте у „Сл. гласнику Општине Власотинце“, орган управљања код тужене донео је нови Правилник о организацији и систематизацији радних места у чијем члану 67. је регулисано да ће се распоређивање службеника и намештеника према овом Правилнику извршити најкасније до 31.12.2020. године. Дана 29.12.2020. године тужена је са тужиоцем закључила оспорени уговор о раду. Према наводима тужиоца тужена није могла да закључи нови уговор о раду већ само анекс уговора о раду, да се оспореним уговором о раду избегава извршавање правноснажне извршне пресуде поступајућег суда П1 676/2019 од 26.12.2019. године. Уговори о раду од 28.12.2016. године и од 29.12.2020. године, у погледу битних елемената су истоветни.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су нашли да је побијани уговор о раду законит, да тужена новим уговором о раду није променила нити један елемент уговора о раду од 28.12.2016. године који се у битном односи на радно правни статус тужиоца (радno место, коефицијент за обрачун зараде, опис послова, радно време и др.).

Према оцени Врховног суда правилно су нижестепени судови одбили захтев тужиоца, због чега нису од утицаја на другачију одлуку наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 176. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Сл. гласник РС“, бр.21/2016, 113/2017 и 95/2018), прописано је да намештеник заснива радни однос уговором о раду (став 1), да уговор о раду обавезно садржи одредбу према којој послодавац може решењем да промени оне елементе уговора чију једнострану промену закон допушта (став 2), да о правима и дужностима намештеника решењем одлучује послодавац (став 3), да намештеник има право на плату, за накнаду и друга примања према закону којим се уређују плате у аутономној покрајини и јединици локалне самоуправе (став 4).

Чланом 197. ст.1. и 2. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе прописано је да ће се распоређивање службеника према правилницима о организацији и систематизацији радних места, донетим у складу са овим законом и пратећим подзаконским актима, извршити до почетка примене овог закона (став 1), да ће уговори о раду са намештеницима, којима се наставља њихов радни однос, бити закључени до почетка примене овог закона (став 2).

Имајући у виду цитиране законске одредбе, по оцени Врховног суда, доношење новог Правилника о организацији и систематизацији радних места у Општинској управи и Општинском правобранилаштву тужене, ступање истог на правну снагу, којим се ближе уређује организација Општинске управе, унутрашње организације

јединица и њихов делокруг и друга питања, која су од важности за функционисање саме општинске управе као целине, даје за право туженој да се запосленима, а у конкретном случају са намештеницима закључе нови уговор о раду, којима ће на целовит и потпун начин уредити међусобна права, обавезе и одговорности свих радника општинске управе, па и намештеника, у конкретном случају и тужиоца. Правилно је на наведени начин поступила тужена, закључујући нови уговор о раду са тужиоцем.

Неосновани су ревизијски наводи тужиоца да је намера тужене за закључење новог уговора о раду била управо са циљем да изигра спровођење правноснажне пресуде П1 676/19 од 26.12.2019. године у погледу распоређивања и одређивања коефицијента за исплату зараде тужиоцу, да се супротно наведеној пресуди према уговору тужиоцу опет одређује коефицијент за исплату зараде 8,53, јер тужена уговором о раду који је предмет побијања у овом поступку није ни на који начин извршила промену било ког битног елемента претходног уговора о раду већ је ради усклађивања са новим Правилником о систематизацији радних места закључила уговор о раду са тужиоцем, на начин који је то учинила и са свим осталим намештеницима запосленим код тужене.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, је одбијен као неоснован, с обзиром да тужилац са ревизијом није успео у овом поступку.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 414. и члана 165. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић